

UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 21. decembra 2010 *

Vo veci T-34/02 DEP,

Le Levant 015 EURL, so sídlom v Paríži (Francúzsko),

Le Levant 271 EURL, so sídlom v Paríži,

A, so sídlom v Paríži,

B, bydliskom vo Versailles (Francúzsko), a ďalších 255 žalobcov, ktorých mená sú uvedené v prílohe,

v zastúpení: P. Kirch, advokát,

žalobcovia,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: B. Stromsky, splnomocnený zástupca,

žalovanej,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorej predmetom je návrh na určenie výšky trov konania v nadväznosti na rozsudok Súdu prvého stupňa (prvá rozšírená komora) z 22. februára 2006, Le Levant 001 a i./Komisia (T-34/02, Zb. s. II-267),

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda M. Jaeger, sudcovia O. Czúcz a I. Labucka (spravodajkyňa),
tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Skutkové okolnosti, konanie a návrhy účastníkov konania

- ¹ Dňa 9. decembra 1996 založila A, spoločenstvo spoluvlastníkov osobnej lode LeLevant, ktoré bolo rozdelené na 740 spoluvlastníckych podielov alebo „quirats“. V priebehu roka 1997 založila každá z fyzických osôb jednu jednoosobovú spoločnosť s ručením obmedzeným (EURL), ktorým A predala obchodné podiely na základe verejnej výzvy na upisovanie.

- 2 Záujem investorov vstúpiť do tejto transakcie spočíval v tom, že im bola priznaná možnosť odpočítať si od ich zdaniteľných príjmov nadobúdaciú cenu realizovanej investície, výdavky vynaložené pri jej získaní (finančné úroky) a vynakladané v súvislosti s jej držbou (odpisy), ako aj prípadnú stratu vyplývajúcu z jej prevádzky.
- 3 Dňa 25. júla 2001 prijala Komisia Európskych spoločenstiev rozhodnutie 2001/882/ES o štátnej pomoci poskytnutej Francúzskom vo forme rozvojovej pomoci pre osobnú loď Le Levant, ktorú vyrobil Alstom Leroux Naval pre prevádzku v Saint-Pierre-et-Miquelon [*neoficiálny preklad*] (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Toto rozhodnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* 12. decembra 2001 (Ú. v. ES L 327, s. 37).
- 4 Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla, že skúmala predmetnú pomoc s ohľadom na ustanovenia článku 4 ods. 7 smernice Rady 90/684/EHS Rady z 21. decembra 1990 o pomoci pri stavbe lodí [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 380, s. 27), pretože ide o pomoc spojenú so stavbou lodí, ktorá bola poskytnutá ako rozvojová pomoc v roku 1996 v rámci schémy pomoci [francúzsky zákon z 11. júla 1986 (zákon 86-824 o oprávnom finančnom zákone na rok 1986, JORF z 12. júla 1986, s. 8688), nazývaný „Pons“] schválenej v roku 1992 [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 16).
- 5 Komisia v napadnutom rozhodnutí tiež spresnila, že počas tohto preskúmavania sa domnievala, že predmetná transakcia neobsahovala skutočnú zložku „rozvoja“ v zmysle rozsudku Súdneho dvora z 5. októbra 1994, Nemecko/Komisia (C-400/92, Zb. s. I-4701), vzhľadom na zistený nedostatočný hospodársky a sociálny dopad pre Saint-Pierre-et-Miquelon (Francúzsko) (odôvodnenia č. 20, 22 až 33).

- 6 V článku 1 napadnutého rozhodnutia Komisia napokon vyhlásila, že rozvojová pomoc pre osobnú loď Le Levant nie je zlučiteľná so spoločným trhom.
- 7 Dňa 20. februára 2002 EURL Le Levant 001 a ďalšie EURL a fyzické osoby podali na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť napadnutého rozhodnutia.
- 8 Na návrh Komisie bolo konanie vo veci samej prerušené až do vydania rozhodnutia Súdneho dvora, ktorým sa skončí konanie vo veci Francúzsko/Komisia, C-394/01. Uvedený rozsudok bol vydaný 3. októbra 2002. Po pojednávaní z 27. septembra 2005 bolo napadnuté rozhodnutie zrušené rozsudkom Súdu prvého stupňa z 22. februára 2006, Le Levant 001 a i./Komisia (T-34/02, Zb. s. II-267). V tomto rozsudku Súd prvého stupňa tiež rozhodol, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania žalobcov v konaní vo veci samej vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia.
- 9 Po výmene korešpondencie medzi Komisiou a A, ako aj medzi Komisiou a právnym zástupcom žalobcov Komisia listom z 29. novembra 2007 informovala právneho zástupcu žalobcov, že odmieta zaplatiť sumu vo výške 509 561,71 eura požadovanú ako výdavky a odmeny, ktoré museli byť vynaložené na ochranu záujmov žalobcov v konaní vo veci samej z dôvodu, že A, ktorá znášala všetky výdavky, nebola účastníkom konania vo veci samej.
- 10 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 31. júla 2008 žalobcovia podali tento návrh na určenie výšky trov konania podľa článku 92 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Súdu prvého stupňa navrhli, aby podľa tohto ustanovenia určil výšku nahraditeľných trov konania na sumu 509 561,71 eura zvýšenú o úroky.

- 11 Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. novembra 2008 Komisia predložila svoje pripomienky k tomuto návrhu. Súdu prvého stupňa navrhla, aby tento návrh na určenie výšky trov konania zamietol ako neprípustný, pokiaľ ide o A, a aby celkovú výšku trov konania, ktoré majú byť žalobcom v konaní vo veci samej nahradené, určil na 0 eur.

Právny stav

Tvrdenia účastníkov konania

- 12 Žalobcovia zastávajú názor, že je potrebné zamietnuť námietku neprípustnosti podanú Komisiou, podľa ktorej A nebola účastníkom konania vo veci samej, a preto nemôže požadovať náhradu trov konania.
- 13 Žalobcovia tiež tvrdia, že suma vo výške 509 561,71 eura zvýšená o úroky, ktorej zaplatenie požadujú, zodpovedá obdobiu od 1. augusta 2001, keď im bolo oznámené napadnuté rozhodnutie a začali pripravovať žalobu o neplatnosť, do 27. septembra 2005, keď sa na Súde prvého stupňa konalo posledné pojednávanie. Táto suma zahŕňa aj trovy konania súvisiace s konaním o nariadení predbežného opatrenia, ako aj neodpočítateľnú daň z pridanej hodnoty.
- 14 Žalobcovia spresňujú, že „[v] súlade s judikatúrou Súdneho dvora sú odmeny a výdavky obmedzené na odmeny advokátskej kancelárie M, ktorú žalobcovia poverili, aby ich zastupovala v konaní na Súde prvého stupňa, pričom ďalší právni poradcovia vrátane advokáta C.-N. z advokátskej kancelárie AO“ zahrnutí nie sú.

- 15 Komisia sa predovšetkým domnieva, že návrh na určenie výšky trov konania, ktorý podala A, je neprípustný. Otázka trov konania je vo vzťahu ku konaniu vo veci samej vedľajšia a zo samotného znenia článku 91 písm. b) rokovacieho poriadku vyplýva, že náhradu trov konania môžu požadovať len účastníci konania vo veci samej a že trovy konania vynaložené účastníkmi konania môžu byť nahradené len účastníkom konania vo veci samej.
- 16 Pokiaľ ide o tvrdenie A, podľa ktorého bola žalobkyňou v konaní vo veci samej vzhľadom na svoje postavenie jediného spoločníka EURL Le Levant 132, Komisia pripomína, že EURL je „osobitnou formou“ spoločnosti s ručením obmedzeným založenou podľa zákona 85-697 z 11. júla 1985 s cieľom obmedziť riziká, ktorým je vystavená osoba konajúca vo svojom mene. Okrem toho je EURL právnickou osobou s úplnou a samostatnou právnou subjektivitou.
- 17 Komisia poznamenáva, že hoci v konaní vo veci samej bolo žalobcami 259 fyzických osôb, tieto osoby konali vo vlastnom mene. Tvrdí, že toto postavenie žalobcu nevyplýva zo skutočnosti, že tieto osoby boli jediným spoločníkom jednej EURL, ktorá získala podiel na osobnej lodi Le Levant a ktorá bola aj žalobkyňou, ale bolo výrazom výslovnej vôle každej z uvedených osôb. Naopak, A nijako neprejavila vôľu zaujať v tejto veci vo svojom vlastnom mene postavenie žalobcu, kým nedošlo na otázku trov konania. Samostatnosť právnej subjektivity právnických osôb neumožňuje rozšíriť postavenie žalobcu v konaní vo veci samej na A iba na základe toho, že bola jediným spoločníkom EURL Le Levant 132.
- 18 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého bola A jediným členom „spoločenstva osôb majúcich záujem“ na zrušení napadnutého rozhodnutia, ktorý mohol s úspechom viesť spor, Komisia namieta, že hoci je pravda, že spoločná žaloba a voľba toho istého právneho zástupcu im značne uľahčila úlohu, všetky ťažkosti, na ktoré

poukazujú žalobcovia, mohla vyriešiť samotná A. A totiž mohla združiť súkromných investorov, pričom by zachovala ich anonymitu. Takisto im mohla poskytnúť potrebné informácie týkajúce sa predmetnej transakcie a poskytnúť im prostriedky potrebné na ich ochranu vo forme zálohy.

- 19 Okrem toho Komisia tvrdí, že EURL, ktoré získali podiel na osobnej lodi Le Levant, mali právnu spôsobilosť ako právnické osoby, a teda mali spôsobilosť byť účastníkmi konania, čo napokon aj urobili. Rovnako tak mohli ich spoločníci – fyzické osoby – podať žalobu proti napadnutému rozhodnutiu, čo aj niektorí z nich urobili.
- 20 Komisia potvrdzuje, že A si od začiatku v plnej miere uvedomovala riziká, ktoré predmetná transakcia predstavovala vzhľadom na pravidlá platné v oblasti štátnej pomoci, no napriek tomu vyzvala „súkromných investorov“, aby sa stali spoluvlastníkmi prevádzkujúcimi loď. V súvislostiach konania vo veci samej teda mala A osobitné záujmy, ktoré sa líšili od záujmov žalujúcich investorov a boli spojené so záväzkami uzavretými s týmito „súkromnými investormi“ (najmä povinnosť prevziať EURL, ktoré získali podiel na osobnej lodi Le Levant, po skončení predmetnej transakcie za pevne stanovenú cenu).
- 21 Komisia tiež tvrdí, že A, ktorá sa zrejme snaží založiť svoje tvrdenie na štruktúre predmetnej transakcie, sama navrhla právnu a finančnú schému uvedenej transakcie a zvolila taktiku, s ktorou sa mala v úmysle zúčastniť na konaní vo veci samej.
- 22 Napokon podľa Komisie žalobcovia v konaní vo veci samej nevynaložili nijaké výdavky, ktoré by A nepreplatila. Zo spisu v konaní vo veci samej vyplýva, že adresátom

všetkých vyúčtovaných odmien, ktoré boli predložené Komisii a v rámci prejednávaneho návrhu Všeobecnému súdu, bola A. Výdavky a odmeny znášala s konečnom platnosťou A a žalobcovia v konaní vo veci samej sa voči nej nezadĺžili na účely zabezpečenia svojej ochrany. V nijakom prípade nikomu tieto výdavky a odmeny nedlžia. V dôsledku toho teda žalobcovia v spore vo veci samej nemôžu od Komisie požadovať ich náhradu.

- 23 Komisia subsidiárne uvádza, že suma vo výške 509 561,71 eura zjavne presahuje to, čo je odôvodnené na účely ochrany žalobcov v konaní vo veci samej, vzhľadom na predmet a povahu sporu, jeho význam z hľadiska práva Únie a zložitosť veci, ako vyplýva z judikatúry Všeobecného súdu. Uvedená suma zahŕňa najmä nenahraditeľné trovy konania v zmysle článku 91 rokovacieho poriadku.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 24 Podľa článku 92 ods. 1 rokovacieho poriadku o námietke s ohľadom na trovy konania rozhodne Všeobecný súd uznesením, proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok, a to na návrh účastníka konania, po predložení pripomienok druhého účastníka konania.

O prípustnosti

- 25 Podľa článku 91 rokovacieho poriadku sa za nahraditeľné trovy konania považujú najmä „nutné výdavky, ktoré vznikli účastníkom v súvislosti s konaním, najmä cestovné náklady a výdavky spojené s pobytom a odmena splnomocneného zástupcu, poradcu alebo advokáta“. Z tohto ustanovenia vyplýva, že nahraditeľné trovy konania sa obmedzujú na trovy konania vynaložené na účely konania na Všeobecnom súde a na trovy konania, ktoré boli na tieto účely nutné (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 28. júna 2004, *Airtours/Komisía*, T-342/99 DEP, Zb. s. II-1785, bod 13 a tam citovanú judikatúru).
- 26 Okrem toho sa už rozhodlo, že výraz „výdavky, ktoré vznikli účastníkom“ označuje výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s konaním, na ktorom sa účastníci konania zúčastnili. Tento výraz teda označuje nielen výdavky, ktoré účastníci konania skutočne vynaložili. Nahraditeľné sú teda výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s konaním na Všeobecnom súde a ktoré boli na tento účel nutné, hoci v skutočnosti boli zaplatené treťou stranou sporu, v prejednávanej veci zo strany A (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 2. marca 2009, *Fries Guggenheim/Cedefop*, T-373/04 DEP, neuvěřnené v Zbierke, bod 24).
- 27 V prejednávacom prípade pritom Komisia nepreukázala z právneho hľadiska dostatočne, že záujmy, ktoré sledovala A, boli v tejto súvislosti odlišné od záujmov fyzických a právnických osôb, ktoré boli účastníkmi konania vo veci samej, a že v dôsledku toho by sa táto situácia mohla odlišovať od situácie vo veci, v ktorej bolo vydané už citované uznesenie *Fries Guggenheim/Cedefop*.
- 28 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť tvrdenia Komisie týkajúce sa prípustnosti návrhu na určenie výšky trov konania v rozsahu, v akom bol podaný žalobcami, ktorí boli zároveň účastníkmi konania vo veci samej.
- 29 Naproti tomu treba konštatovať, že tvrdenia, ktoré predložila A na účely preukázania svojho postavenia ako účastníka konania vo veci samej, musia byť zamietnuté. Na

jednej strane postavenie jediného spoločníka EURL, ktorá bola žalobcom v konaní vo veci samej, je potrebné posudzovať vzhľadom na osobitosti práva obchodných spoločností, ktorými sa táto právnická osoba riadi. Právna autonómia tejto EURL však bráni tomu, aby bol jediný spoločník daný na rovnakú úroveň ako právnická osoba, ktorá v danom prípade podala žalobu v konaní vo veci samej. Na druhej strane skutočnosť, že A bola podľa jej vlastného tvrdenia jediným členom „spoločenstva osôb majúcich záujem“ na zrušení napadnutého rozhodnutia, ktorý mohol „združiť súkromných investorov proti [uvedenému] rozhodnutiu“, nijako neupiera tejto právnickej osobe možnosť zúčastniť sa vo svojom vlastnom mene na konaní vo veci samej a je jedným z praktických spôsobov financovania žaloby, ktoré v tomto prípade nemajú nijaký vplyv na postavenie účastníka konania vo veci samej.

O veci samej

- ³⁰ Treba pripomenúť, že je možné nahradiť len nutné výdavky, ktoré vznikli účastníkom konania v súvislosti s konaním (pozri bod 25 vyššie).
- ³¹ Okrem toho z judikatúry vyplýva, že hoci je podstatná časť právnickej práce vo všeobecnosti vykonaná v štádiu pred začatím súdneho konania, treba pripomenúť, že konaním sa v zmysle článku 91 rokovacieho poriadku chápe len konanie na Všeobecnom súde a netýka sa štádia pred jeho začatím. To vyplýva najmä z článku 90 rokovacieho poriadku, ktorý hovorí o „konaní pred Všeobecným súdom“ (uznesenie Súdu prvého stupňa z 24. januára 2002, *Groupe Originy/Komisia*, T-38/95 DEP, Zb. s. II-217, bod 29).
- ³² Návrh žalobcov treba teda zamietnuť v rozsahu, v akom sa týka náhrady trov konania vzťahujúcich sa na obdobie pred začatím súdneho konania, a najmä na vystupovanie advokátov pred Komisiou.

- 33 Rovnako treba zamietnuť návrh žalobcov v rozsahu, v akom sa v ňom od Komisie požaduje náhrada trov konania vzťahujúcich sa na obdobie, počas ktorého nebol vykonaný nijaký procesný úkon. V tomto období totiž nie je možné takéto trovy konania považovať za priamo spojené s vystupovaním ich advokáta na Všeobecnom súde a v dôsledku toho ich nie je možné považovať za nutné výdavky v súvislosti s konaním v zmysle článku 91 rokovacieho poriadku (pozri v tomto zmysle uznesenia Súdu prvého stupňa z 27. novembra 2000, Elder/Komisia, T-78/99 DEP, Zb. s. II-3717, bod 17, a Groupe Originy/Komisia, už citované, bod 31).
- 34 V tejto súvislosti treba konštatovať, že nebol vykonaný nijaký procesný úkon v období od 30. apríla 2002, keď bolo vydané uznesenie predsedu piatej komory, ktorým bolo konanie vo veci samej prerušené až do rozhodnutia Súdneho dvora, ktorým sa skončí konanie vo veci C-394/01, do 3. októbra 2002, keď Súdny dvor vydal rozsudok vo veci C-394/01, a ani po pojednávaní v konaní vo veci samej, ktoré sa konalo 27. septembra 2005. Medzi nahraditeľné trovy konania treba však zahrnúť trovy konania spojené s konaním o nariadení predbežného opatrenia na Súde prvého stupňa, ktoré vznikli v období od 23. apríla do 13. júna 2002, zatiaľ čo konanie vo veci samej bolo prerušené.
- 35 Návrh žalobcov je okrem toho potrebné zamietnuť v rozsahu, v akom sa v ňom od Komisie požaduje náhrada trov konania vzťahujúcich sa na prípravu žaloby na vnútroštátnom súde.
- 36 Ďalej treba zamietnuť návrh žalobcov v rozsahu, v akom sa týka trov konania uvedených v rozpise výdavkov uvedených v prílohe 8 návrhu, ktoré nemajú spojitosť so žiadnym procesným úkonom v konaní vo veci samej. Tieto výdavky totiž nemožno považovať za nutné v súvislosti s konaním.
- 37 Napokon, pokiaľ ide o ostatné trovy konania, ktorých náhradu žalobcovia požadujú, treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že súd Únie nie je oprávnený

určovať odmeny, ktoré majú účastníci konania zaplatiť svojim vlastným advokátom, ale stanoviť sumu, do akej výšky môžu byť tieto odmeny nahradené účastníkom konania, ktorého zaviaže na náhradu trov konania. Pri rozhodovaní o návrhu na určenie výšky trov konania neberie Všeobecný súd do úvahy vnútroštátnu tarifu, ktorá stanovuje odmeny advokátov, ani prípadnú dohodu uzatvorenú v tomto ohľade medzi dotknutým účastníkom konania a jeho splnomocnenými zástupcami alebo poradcami (pozri uznesenie Airtours/Komisia, už citované, bod 17 a tam citovanú judikatúru).

- 38 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že ak neexistujú ustanovenia práva Únie upravujúce uplatniteľné tarify, Všeobecný súd musí voľne posúdiť predmetné údaje pri zohľadnení predmetu a povahy sporu, jeho významu z hľadiska práva Únie, ako aj zložitosti veci, rozsahu práce, aký si mohlo sporové konanie vyžadovať od zúčastnených splnomocnených zástupcov alebo poradcov, a ekonomických záujmov, ktoré spor predstavoval pre účastníkov konania (pozri uznesenie Airtours/Komisia, už citované, bod 18 a tam citovanú judikatúru).
- 39 Výška trov konania, ktoré sa majú nahradiť v predmetnom prípade, musí byť posúdená na základe uvedených kritérií. V tomto ohľade treba prihliadnuť na nasledujúce okolnosti posúdenia.

O predmete a povahe sporu a jeho význame z hľadiska práva Únie, ako aj zložitosti veci

- 40 Treba uviesť, že predmetom konania vo veci samej bola žaloba o neplatnosť rozhodnutia, ktoré vydala Komisia v oblasti štátnej pomoci. V tomto konaní nevznikla nijaká nová právna otázka a položené otázky nevykazovali nijakú zložitosť v právnej či skutkovej rovine, ktorá by odôvodňovala podrobné preskúmanie právnych predpisov alebo osobitné rešerše. V dôsledku toho treba vzhľadom na tieto kritériá konštatovať,

že v konaní vo veci samej nebol dôvod na to, aby mu zástupcovia žalobcov venovali veľké pracovné úsilie.

O ekonomickom záujme účastníkov konania na výsledku sporu

- ⁴¹ Treba konštatovať, že hoci sa zdá, že na výsledku konania vo veci samej mali žalobcovia, ktorí získali predmetné daňové zvýhodnenie, určitý ekonomický záujem, tento ekonomický záujem nemožno považovať za značný. Pomoc vo výške 11,9 milióna eur sa totiž rozdelila medzi veľký počet investorov, čím sa znižuje ekonomický záujem každého zo žalobcov. Účastníci predmetného konania teda nemali na výsledku tohto konania značný ekonomický záujem.

O rozsahu vykonanej práce

- ⁴² Pokiaľ ide o posúdenie rozsahu práce, ktorú si mohlo vyžadovať súdne konanie, súdu Únie prináleží zohľadniť prácu, ktorá bola objektívne nutná pre celé súdne konanie (uznesenie Airtours/Komisia, už citované, bod 30 a tam citovaná judikatúra).
- ⁴³ Pokiaľ však advokáti jedného účastníka konania s ním už spolupracovali počas konaní alebo rokovaní, ktoré predchádzali tomuto sporu, treba zohľadniť aj skutočnosť, že

títo advokáti poznajú okolnosti sporu, čo im uľahčuje prácu a skracuje čas prípravy potrebný na súdne konanie (uznesenie Súdu prvého stupňa z 13. januára 2006, IPK-München/Komisia, T-331/94 DEP, Zb. s. II-51, bod 59).

- 44 Na tomto konštatovaní sa v zásade nič nemení ani v prípade veľkého počtu žalobcov, pretože všetky opatrenia, ktoré treba v tomto prípade vykonať, sú formálne a štandardizované a nemajú vplyv na právny obsah veci.
- 45 Okrem toho vzhľadom na skutočnosť, že A, ktorá bola na začiatku predmetnej transakcie, mohla advokátom vystupujúcim v konaní vo veci samej poskytnúť všetky relevantné informácie, mohli títo advokáti poskytnúť svoje služby efektívnejšie a rýchlejšie. Táto skutočnosť mohla v každom prípade prinajmenšom sčasti viesť k zjednodušeniu ich práce a znížiť čas venovaný príprave vyjadrení k námietke (uznesenia zo 6. marca 2003, Nan Ya Plastics a Far Eastern Textiles/Rada, T-226/00 DEP a T-227/00 DEP Zb. s. II-685, bod 42, a Airtours/Komisia, už citované, bod 29).
- 46 Ďalej treba pripomenúť, že hoci v danom prípade bolo možné, aby žalobcovia v konaní vo veci samej poverili obranou viacerých právnych poradcov súčasne tak, aby si zabezpečili služby skúsenejších advokátov, treba v prvom rade prihliadnuť na celkový počet hodín práce, ktorý mohol byť na účely konania objektívne nutný, bez ohľadu na počet advokátov, medzi ktorými mohlo byť poskytovanie služieb rozdelené (uznesenie Súdu prvého stupňa z 30. októbra 1998, Kaysersberg/Komisia, T-290/94 DEP, Zb. s. II-4105, bod 20).
- 47 Z podrobného rozpisu trov konania pripojeného k tomuto návrhu na určenie výšky trov konania pritom vyplýva, že celkový počet hodín práce, za ktoré sa nárokovala odmena, predstavuje pri celkovej váženej priemernej sadzbe 240 eur približne 1 889 hodín.

- 48 Hoci sa tieto hodiny práce zdajú byť z účtovného hľadiska riadne podložené, Všeobecnému sudu predsa len prináleží zohľadniť kritériá uvedené v bode 25 vyššie, čiže objektívnu nutnosť týchto hodín práce.
- 49 Po prvé, ako bolo konštatované v bode 34 vyššie, z náhrady trov konania treba vylúčiť výdavky, ktoré nevznikli počas konania na Všeobecnom súde, to znamená odmeny vzťahujúce sa na obdobie od 13. júna do 4. októbra 2002. Ďalej je potrebné vylúčiť aj odmeny vzťahujúce sa na obdobie od 20. marca 2003 do 22. októbra 2004, ktoré, ako vyplýva zo spisu, nezodpovedajú žiadnemu štádiu konania na Všeobecnom súde.
- 50 Po druhé treba uviesť, že z podrobného rozpisu hodín práce vyplýva, že niektoré úlohy sa nezdajú byť priamo spojené s prípravou žaloby v konaní vo veci samej na Všeobecnom súde, pričom ide najmä o hodiny venované príprave žaloby na vnútroštátnom súde (pozri bod 35 vyššie).
- 51 Po tretie z rozdelenia práce na príprave spisu medzi viacerých advokátov nevyhnutne vyplýva určité zvýšenie vynaloženého úsilia (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 8. októbra 2008, CDA Datenträger Albrechts/Komisia, T-324/00 DEP, neuverejnené v Zbierke, bod 91), takže Všeobecný súd nemôže uznať všetky nárokové hodiny práce.
- 52 Okrem toho, ako z vyúčtovania odmien vyplýva, v konaní vo veci samej boli postupne vyhotovené štyri návrhy žaloby a repliky. Odmeny vzťahujúce sa na postupné vyhotovenie viacerých návrhov sa však nemôžu považovať za absolútne nutné na účely konania na Všeobecnom súde, a teda ich náhrada nemôže byť dôvodná.

- 53 Rovnako tak čas venovaný vyhotoveniu žaloby o neplatnosť a návrhu na vydanie predbežného opatrenia, ktorý presahuje 1 000 hodín, a čas venovaný vypracovaniu repliky, ktorý presahuje 450 hodín, značne presahuje to, čo je v tejto súvislosti možné považovať za nevyhnutné.
- 54 Po tretie Všeobecný súd zastáva názor, že sadzba za advokátske služby, ktorú si účtoval advokát K., v rozmedzí 380 až 400 eur značne prevyšuje to, čo je možné považovať za primeranú odmenu za služby veľmi skúseného odborníka schopného pracovať veľmi efektívne a rýchlo (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 13. februára 2008, Verizon Business Global/Komisia, T-310/00 DEP, neuverejnené v Zbierke, bod 44). Okrem toho pri zohľadnení odmeny v takejto výške je nevyhnutné podrobne zvážiť celkový počet hodín práce nutných v súvislosti so súdnym konaním (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa zo 17. októbra 2008, Infront WM/Komisia, T-33/01 DEP, neuverejnené v Zbierke, bod 31 a tam citovanú judikatúru).
- 55 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné stanoviť celkový časový rozsah objektívne nutnej práce advokátov žalobcov v konaní vo veci samej na účely ich zastupovania počas súdneho konania na 600 hodín.
- 56 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemôžu byť náklady vo výške 509 561,71 eura, ktoré boli uvedené v tomto návrhu na určenie výšky trov konania, považované za objektívne nutné v súvislosti s konaním.
- 57 Za týchto okolností je vhodné stanoviť výšku nahraditeľných odmien ako nutných výdavkov vynaložených žalobcami v súvislosti s konaním vo veci samej na 144 000 eur.

- 58 Okrem toho treba určiť trovy konania zodpovedajúce rôznym výdavkom v súvislosti s konaním na Všeobecnom súde, ako sú cestovné výdavky alebo výdavky za vyhotovenie fotokópií, na 2 000 eur.
- 59 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy bude spravodlivo rozhodnuté, ak nahraditeľné trovy konania žalobcov v konaní vo veci samej na účely náhrady výdavkov, ktoré A vynaložila na ochranu týchto žalobcov vo veci T-34/02, budú určené vo výške 146 000 eur.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

nariadil:

Celková výška trov konania, ktoré má Európska komisia nahradiť žalobcom v rozsahu, v akom sa títo žalobcovia zúčastnili na konaní vo veci samej, sa určuje na 146 000 eur.

V Luxemburgu 21. decembra 2010

Tajomník
E. Coulon

Predseda
M. Jaeger